

Quan tot va normalitzar-se

SEGREGACIÓ ·

Igual que Salt, avui fa 30 anys que Sarrià es va segregar de Girona

El president del Consell Municipal, Quim Rodríguez, i l'antic alcalde Jordi Cañigueral destaquen la feina feta durant la pertinença a la capital

Una imatge del pas de l'autovia per Sarrià de Ter, divendres Foto: JOAN SABATER.

Amb sardanes. Així va celebrar Sarrià de Ter la seva independència i la segregació de Girona. El migdia del dissabte 5 de març de 1983 hi va haver una celebració popular a la placeta de Font, sense que les autoritats volguessin tenir-hi protagonisme. També es van penjar dues pancartes amb el lema Sarrià de Ter, poble, l'una a la mateixa plaça i l'altra al pas elevat de vianants de l'autovia. La celebració va arribar dos dies després que Sarrià tornés a caminar sol. Havia estat un nucli independent fins que una decisió del Ministeri de Governació, i avalada posteriorment pel Tribunal

Suprem, va fer-lo annexionar a Girona el 1976. El treball de veïns, d'entitats i del Consell Municipal de Sarrià va fer que la feina del nou municipi fos més fàcil a partir de 1983. Ho destaca Quim Rodríguez, membre del consell de Sarrià i que en va ser president des del febrer de 1981 fins al dia de la segregació.

Rodríguez havia rellevat Just Manuel Casero, que va ser un dels motors de la reivindicació identitària de Sarrià i que va morir el gener de 1981. La creació del Consell Municipal Sarrià havia estat decisió de l'alcalde de Girona, Joaquim Nadal, i va permetre articular les demandes del poble de la fàbrica Torras Hostench a partir de les primeres eleccions democràtiques. "El consell ja va fer d'ajuntament", explica Quim Rodríguez. Amb el consell, Sarrià va construir un consultori i, a banda de Rodríguez, també en van formar part Joan Vila, Jordi Mercader, Lluís Palahí, Matías Martí, Jordi Cañigueral i Frances Mera, entre molts d'altres.

Justament Cañigueral seria el primer alcalde de Sarrià després de la recuperació de la independència. "Va ser la consecució d'una cosa que anhelaven i que va caure com una fruita madura", explica Cañigueral, que va ser la màxima autoritat del poble de 1983 a 1991. Cañigueral es refereix al fet que la independència ja arrencava de mesos enrere, l'informe favorable del Consell d'Estat del 20 de gener i el decret final de la Generalitat d'unes setmanes més tard, el 3 de març.

Rodríguez explica que després de la decisió del Tribunal Suprem i l'annexió de Sarrià i Salt per part de Girona, l'Ajuntament de Girona de final del franquisme no resolva les demandes sarrianenques, tot i que l'alcalde, Ignasi de Ribot, havia afirmat: "Sarrià serà la núvia de Girona." "Va ser més aviat una núvia segrestada", ironitza Cañigueral.

"Qüestió aparcada" El moviment del poble mitjançant tres associacions de veïns (La Rasa, Pla d'Horta i Sarrià de Dalt) i altres entitats va mantenir viva la flama de la identitat, tot i que Rodríguez reconeix: "En els dos primers anys no parlàvem d'independència. Era una qüestió aparcada." El 8 d'abril, gairebé dos mesos després de la independència, hi va haver eleccions municipals. A Sarrià va guanyar amb claredat el PSC de Cañigueral.

La Generalitat va concedir molts funcionaris per al nou ajuntament. Cañigueral admet que, a causa de les obres fetes durant els anys d'annexió, la càrrega fiscal a Sarrià va augmentar després del 3 de març de 1983. S'havien

fet obres i els crèdits que Girona havia demanat s'havien de retornar. I allò era cosa de Sarrià. “Si haguéssim estat un poble i no part de Girona, possiblement no s'haurien fet”, diu Cañigual. En tot aquell procés, el batlle de Sarrià de fa 30 anys recorda la bona feina del primer tinent d'alcalde de Girona, Jaume Curbet i Hereu.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 03-03-2013 Pàgina 6

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/3-politica/17-politica/624365-quan-tot-va-normalitzar-se.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss